

Momenty

„Ex hoc momento pendet aeternitas..”

„Večnosť tkvie v tomto momete..”

Je zvláštne ako každý utešuje zraneného, keď sa mu niečo stane, chorého, keď mu diagnostikujú rakovinu a on pomaly prichádza o vlasy. Mama zvykla pre chorého urobiť čokoľvek, aj keď to bola len chrípka. No potom dostala rakovinu a bola som to ja, ktorá sa o ňu starala a utešovala ju. Ale kto sa po jej smrti staral o mňa? Brat bol nenávratne v cudzine a otca som nepoznala. Aby som uživila seba a môjho kocúra, ktorý bol mojím jediným kamarátom, stážovala som v nemocnici. Viedla som vcelku normálny život, no potom doň vtrhol on a prevrátil ho naruby.

Prvý moment. Come as you are...

Pauzu, počas ktorej som len nemo stála pri okne a miešala už dávno studenú kávu, prerušilo ohlásenie môjho mena s povolaním k urgentnému pacientovi na príjme. Odložila som hrnček s kávou na stôl a obula si topánky, ktoré na sesterni nezvykneme nosiť. „Čo sa deje?” Svižným krokom som minula Veroniku, moju bývalú spolužiačku a kolegyňu, vo dverách. „Netuším, ale asi ešte všetci jedia, idem s tebou?” Otočila sa za mnou s odhodlaným pohľadom. „Nemusíš, daj si kľudne kávu, neviem kedy sa vrátim, tak skontroluj poschodie,” zvolala som na ňu spoza roha a o pár chvíľ som už brala schody na prízemie po dvoch. Len čo som sa objavila na pohotovosti, doktorka ma presmerovala do zadnej časti čakárne, s jedinou inštrukciou a to, že mám toho chlapa odviezť na izbu, vraj je už ošetrovaný. Ako som neskôr zistila, ošetrovaný bol len po fyzickej stránke a práve o tú psychickú som sa mala postarať ja. Prešla som čakárňou a vtom som ho zbadala. Sedel na vozíku s hlavou sklonenou ako padlý anjel a jeho gaštanové kučery splývali na jeho ramenách. Na

chvíľu som sa zastavila a pozorovala ten zjav. Potrepala som hlavou aby ma ten zvláštny pocit z pacienta predou mnou prešiel a podišla som k nemu. „Dobrý deň, mám vás odviezť na izbu,“ oslovila som ho jemne. Len dvihol hlavu, akoby som ho vyrušila z hlbokého zamyslenia a mne sa naskytol pohľad do najmodrejších očí, aké som si vedela predstaviť. Premeral si ma pohľadom a znovu sklonil hlavu. Obišla som ho a tlačila som ho smerom k výťahu. Celú cestu sme šli mlčky, až sme sa dostali k izbe 206, ktorá bola prázdna. Pomohla som mu ľahnúť si na posteľ a všimla si, že mal obviazané rebrá a narazenú ruku. „Ak budete niečo potrebovať, stlačte zvonček, po vašej ľavej strane, vizita bude pred večerou,“ oznámila som mu a zberala som sa na odchod. Vo dverách som sa ešte obhliadla. Zistila som, že ma prepaľuje pohľadom. „Nabudúce príď taká aká si, nie taká, akú ťa chcú vidieť,“ zaznel izbou jeho hlas.

Druhý moment. Do I wanna know?

Večer na smene sa niesol v tichu a ja som mohla v klúde uvažovať nad pacientom, ktorý od dnešného poobedia obýva izbu na mojom poschodí. Veronika už dávno spala na nepohodlnom gauči na sesterni a ja som stála pri okne na konci chodby hľadiac na nočné mesto. Vo chvíli, keď už som sa otáčala na odchod som začula zvláštny krik. Rýchlym krokom som sa snažila nájsť pôvod toho zvuku. Miňajúc izby som sa modlila, aby nikoho na oddelení neprebudil. Keď som si bola istá, odkiaľ zvuk pochádza, zastavila som. Možno to bola náhoda, že som bola práve ja, práve tam, každopádne to bola šťastná náhoda. Izba 206. Bez klopania som vtrhla do izby a vzápätí to trpko oľutovala. Okolo hlavy mi totiž preletela váza a rozprskla sa na stene vedľa dverí. „Možeš mi vysvetliť, čo to stváraš o pol jednej ráno?“ Vyžiadala som si jeho pozornosť. Zastavil sa v pohybe, zvesil plecia a vlasy mu spadli do tváre. Triasol sa, tak veľmi sa triasol. Všade naokolo sa povalovali papiere, kvety a kúsok oblečenia či nábytku. „A vlastne, chcem to vedieť?“ Opýtala som sa takmer pre seba.

Dvihol ku mne svoj prenikavo modrý pohľad a ja som zbadala veľké slzy valiace sa po jeho tvári. Dýchal veľmi prerývane, muselo ho to bolieť, kvôli rebrám, ktoré mal narazené. Zarazilo ma to, ako na mňa pozeral. Tak veľmi zlomene a ubížene. „Čo sa stalo?“ Pýtala som sa jemne a podišla som k nemu. „Zomrela, ona zomrela,” prehovoril a to bol ten moment, kedy sa vo mne všetko zlomilo. Bez váhania som ho objala, pretože to bolo to, čo by som potrebovala ja v jeho situácii. Na moje vtedajšie počudovanie okolo mňa obmotal zdravú ruku a rozplakal sa. Po hodnej chvíli, kedy sa ako tak upokojil som mu pomohla sadnúť si na posteľ a sadla som si vedľa neho. „Prepáč, že si ma tak videla, ja.. Nechcel som,” prehovoril do ticha. „Budem o tom mlčať, ale sľúb mi, že keď budeš potrebovať pomoc, tak prídeš za mnou, dobre?” Dala som mu podmienku. „Ďakujem,” znela odpoveď a ja som vedela, že je úprimný. „Snaž sa na tom nezabiť, ak by si niekam šiel, ráno sem niekoho pošlem,” oznámila som mu, keď som sa zberala na odchod. „Mimochodom, som Adriana,” otočila som sa naňho. „Adam,” prehovoril a ja som vedela, že zvuk jeho mena bude pre mňa navždy najkrajšou hudbou.

Tretí moment. I'm just a poor boy and nobody loves me.

Ako už bolo zvykom, sedela som aj tú noc na izbe 206, s čajom v ruke a počúvala ho. Jeho zdravotný stav sa rýchlo lepšil a ja som vedela, že už veľa takýchto večerov nebude. On odíde domov a každý pôjdeme svojou cestou. Jediná vec, o ktorú som sa bála, bolo jeho psychické zdravie. Strata jeho najlepšej kamarátky ho veľmi zasiahla, aj keď tvrdil, že sa cez to preniesol. Videla som, že ho to ohromne trápilo. „Adam?” Oslovila som ho vo chvíľke ticha a nevedela sa nabažiť toho zvuku. „Hmm?” Zamumlal na odpoveď. „Povedz mi o nej, aká bola,” zašepkala som nesmelu. Nechcela som sa vítať v čerstvých ranách, ale mala som za to, že ak o nej bude hovoriť, zlepší sa to. Aspoň tak to tvrdili hodiny

psychológie na škole. „O Alici? Čo by som ti o nej povedal, hmm, bola mojou kamarátkou už od škôlky, to už vieš. Bola uletená, bláznivá a užívala si život plnými dúškami, to som na nej miloval. Vždy sršala optimizmom a vedela ma rozveseliť a podržať v akejkol'vek chvíli, v tom mi ju pripomínaš. Bola ako moja mladšia sestra a naše bláznovské kúscky si mala vidieť,” usmieval sa, aj cez dve neposedné slzy, ktoré si razili cestu jeho bledou tvárou. Natiahla som ruku a zotrela mu ich, ale ďalej som zotrvala dlaňou na jeho líci, cez ktoré mal dva stehy. Zamračil sa a tak som ruku stiahla späť. „Nie nie, kľudne ma drž, len som si spomenul...” Nechal vyznieť do stratená a ja som presne vedela, na ktorý moment. „Nemusíš mi to hovoriť,” zašepkala som jemne. „Ale ja chcem, len je to ťažké,” povzdychol si. Chytila som ho za ruku, aby som mu dodala silu rozprávať. Preplietol si so mnou prsty a držal sa ma ako topiaci sa záchrany. „Bol som po ňu v Žiline, bola u otca na návšteve, veľmi sa tešila domov k mame a jej malému bračkovu, ktorý sa pred mesiacom narodil. Bola vysmiata ako vždy, stále do mňa šťuchala a rozprávala sa so mnou, vyrušovala ma až som ju okríkol. Bol som z nej vynervovaný natoľko, že som si nevšimol, že na diaľnici sú cestári, v ľavom pruhu, v ktorom som šiel a keď som stočil volant doprava, aby som predišiel nehode, nabral nás kamión v obrovskej rýchlosti. Tak veľmi ma šťve, že som ju okríkol,” vyčítal si a mňa šiel roztrhnúť pocit, že neviem ako mu pomôcť. „Nemôžeš za to, nevyčítaj si to,” snažila som sa nájsť nejaké slová útechy. „Môžem za to ja, kto iný? Naučím sa s tým žiť, len ma prosím drž a nepusť,” poprosil ma. „Toho sa nemusíš báť,” znela moja odpoveď. „Vieš čo je ironické? Jej rodičia ma majú natoľko radi, že mi doniesli kvety a priali mi skoré uzdravenie, s tým, že ak bude treba, mám vždy dvere otvorené, zatiaľ čo moji rodičia zrejme netušia, že ležím v nemocnici, asi by nemali ani čas, ani záujem,” podotkol. Chápala som ho, poznala som pocit nemať nikoho. „Som ubohý chlapec a nikto

ma nemiluje,” kyslo sa uškrnul. „Ubohý chlapec, z ubohej rodiny,” dodal. „Nehovor tak, vždy sa nájdu ľudia, ktorí ťa budú mať radi,” ubezpečila som ho. Ani som nevedela akú budem mať pravdu.

Štvrtý moment. Can anybody find me somebody to love?

Poslednú noc, ktorú strávil v nemocnici som preležala v jeho posteli. Ráno sme sa lúčili a ja som vedela, že on odíde späť do Pezinka a už ho neuvidím. Musela som prekonať to, že som sa doňho zamilovala. No nevedela som ako. Nemohla som ho dostať z hlavy. Začiatok večernej smeny som len presedela na okne. Moju hlavu zaťažovala len myšlienka, že ak prídem na izbu 206, on tam už nebude. Napila som sa zeleného čaju a začala si pospevovať Queen. Veronika ako zvyčajne meškala a tak som si povzdychla až keď otvorila dvere a vošla dnu. „Môže mi hocikto nájsť niekoho, koho by som milovala?” Prehovorila som do ticha. Veronika ostala ticho, až som sa čudovala, že nepridala nejakú jej ironickú poznámku. Otočila som sa na ňu a zistila som, že to nebola ona, kto vošiel do dverí. Stál tam Adam. Ostala som ako zamrznutá z toho, že to počul. Prepaľoval ma pohľadom a ťažko sa nadýchol. „Nechcel som to takto priamo, ale keď už sme pri tom, ja som tu vždy,” zamumlal nesmelé a pohol sa ku mne až na dosah ruky. Pripomínal mi ustráchaného chlapca. „Akože ako si tu vždy?” Mierne som nechápala. „Som tu vždy, aby si ma mohla milovať,” zašepkal a pobožkal ma. „Čo tu vlastne robíš?”

Zdal sa byť v pohode, vtedy keď sme spolu chodili po meste držiac sa za ruky. Keď som, ale prišla k nemu domov poprvýkrát, vyzeralo to tam dosť biedne. Nevravím, že nemal dosť peňazí na podkrovný byt uprostred Pezinka, ale jeho zariadenie muselo pár dní zvládať návaly hnevu majiteľa, a tak sa všade válali kúsky rozbitého nábytku. Sporadicky som ich začala upratovať, na čo sa len otočil a oznámil mi, že ich upratovať

netreba, že si kúpi nové. Ležala som vtedy v jeho posteli až do skorého rána. Vtedy nadržanom, medzi bozkami na krk mi oznámil, že si kúpil nový byt v Bratislave. Keď už sme v ňom boli, trávila som tam väčšinu času.

Piaty moment. Sweet love of mine.

Raz som sa zobudila v jeho posteli skoro ráno, schytila som studený čaj, ktorý sa váľal na stole a z balkóna pozorovala hviezdy. Bola skorá jar a mne bola neskutočná zima, pretože som bola odetá len v tričku. Vyšiel na balkón a prikryl ma dekou. „Láska?“ Oslovil ma a objal ma odzadu. „Mhmm?“ Zamumlala som naspäť. „Budeš so mnou chodiť?“ Pozrel mi do očí a ja som sa zas raz strácala v tej dokonalejšej modrej. „Myslela som, že už sa neopýtaš,“ usmiala som sa a pobožkala ho teraz ako prvá. „Moja malá láska,“ povzdychol si.

Náš vzťah vyzeral úžasne, na začiatku. Držali sme sa za ruky a chodili na kávu. Trávila som viac a viac času v jeho byte a milovala ho čím ďalej, tým viac. Zdalo sa, že pomaly zabúdal na Alicu a už sa netrápil. Občas sa trhal zo spania, ale vždy sa mi ho podarilo upokojiť. Fungovala som prakticky už len v práci a uňho doma. Potom mi navrhol, aby som sa k nemu presťahovala, tak som zbalila seba a kocúra, ktorý mi aj tak do môjho starého bytu len ťahal mŕtve potkany a nastahovali sme sa k nemu.

Šiesty moment. Knockin' On Heaven's Door.

Naše krásne spolunažívanie prerušili až výsledky z môjho CT. Ako vyštudovaná sestrička som vedela, že sa so mnou deje niečo zlé a Veronikine obavy sa potvrdili, keď mi na sesternu doniesla obálku s výsledkami. Počkala som na Adama, ktorý ma odviezol domov a tam, na balkóne som ju otvorila v jeho objatí. Stačilo mi prvých pár riadkov a slzy sa mi začali tlačiť do očí. Slová ako nález a nezhubný mi niekoľko týždňov potom nedávali spať. V tej chvíli som si to ale plne

nevedomovala. Zo šoku ma prebral až Adam, ktorého slzy mi tiekli po ramene a vpíjali sa mi do trička. „Nie... To nemôže byť pravda,” šepkal zmätene. „Nemôžeš, nemôžeš mi odísť, nie aj ty,” pokračoval. Ja som sa len otočila v jeho náručí a tuho ho objímala. „Láska neplač, a čo, že klopem na nebeskú bránu, budem tu vždy, neboj, mňa sa nezbavíš, tak skoro nie,” upokojovala som ho, na čo sa cez slzy zasmial. „Nikdy sa ťa nebudem chcieť zbaviť,” zašepkal mi smrteľne vážne.

Človek by čakal, že sa so mnou rozíde, keď to zistí, no nie, toto našu lásku len posilnilo. Prvé tri chemoterapie sa o mňa staral, akoby som bola z porcelánu. Ten pohľad stál vážne za to. Po štvrtej chemoterapii mi už vypadávali vlasy v neúnosnom množstve. Znovu som sedela na balkóne, keď sa vrátil domov z práce. „Láska? Ideme na to?” Spýtal sa ma a ja som vedela, čo presne myslí. Postavil sa za mňa a jemne ma pohladkal na ramene. Druhou rukou zatiaľ zapol holiaci strojček a ja už som len so slzami v očiach pozorovala ako moje dlhé blond'ové kučery padajú na zem. Nemohla som sa na to dívať, a tak som radšej zavrela oči, on zatiaľ holil moju hlavu. Otvorila som ich, až keď som na líci ucítila jeho veľkú ruku. Kľučal predomnou a skenoval ma svojimi modrými kukadlami. „Nepozeraj sa na mňa, som škaredá,” zakryla som si tvár. „Si nádherná, miláčik,” vtisol mi pusu na holú hlavu.

Siedmy moment. There's nothing holdin' me back.

„Čoby si povedala na to, že sa môžeme zbalit' a odísť kam chceme?” opýtal sa ma v jedno skoré ráno. Ťažko rozospatá som sa naňho pousmiala. „Opýtala by som sa, čo si vykradol,” zachraptela som. „Precestujeme svet, kým sme mladí,” oznámil mi. A tak sa začali naše výlety. Záhadne som v ten deň dostala výpoveď, s tým, že s mojim zdravotným stavom ma nemôžu ďalej zamestnávať. Určite v tom mal prsty môj Adam, ale jediné, čo ma mrzelo, bolo, že už nebudem denne

vídať Veroniku. Hneď večer nás Adam s mojou pomocou zbalil a ráno sme nasadli do auta a odišli. Prvá zastávka bol Amsterdam, mesto, kde jeho otec vlastní polovicu podnikov. Ubytovali sme sa v jednom z bytov jeho otca a strávili tam týždeň. Ranné plavby loďkou a káva uprostred rieky boli našou dennou rutinou. Spoznala som jeho otca a aj cez to, že bol non-stop vyťažený, našiel sa na nás pár chvíľ. Odtiaľ sme šli severnejšie, do Nórska, čo bola moja vysnívaná krajina. Adam mi tesne pred hranicami tajuplne prezradil, že sa mám na čo tešiť. „Severskí vlci hlasno vyjú, ale nehryzú,” smial sa. Prechodili sme mnoho lesov, kým sme sa dostali k nášmu cieľu, k Bodø. Zastavili sme pred malým obchodným centrom, kde sme si boli kúpiť jedlo. Začalo snežiť, z čoho sme boli obaja patrične nadšení. „Máš to,” čapla som ho po ruke a začala utekať. Dobre vedel, že nebudem vládvať s dychom a tak ma pomaly nasledoval. Keď ho to prestalo baviť, dobehol ma, prehodil si ma cez plece a odniesol ma do auta. Vybrali sme sa hľadať ubytovanie. Mestom jazdil, akoby ho poznal od mala. Autom prešiel snáď každú uličku, aj keď mne pripadali rovnaké a zastavil pred jedným z radových domčekov. Vystúpil z auta, zaklopal pri dverách a ja som nechápala čo robí. No z domčeku sa vyrútila žena v stredných rokoch a s veľkým úsmevom ho začala objímať. Bol to zvláštny pohľad, keďže tá pani bola od neho asi o hlavu menšia. Ako som sa neskôr dozvedela, bola to sestra jeho mamy, Blanka. Akonáhle som vyšla z auta, zatiahla ma do domu, kde na mňa pozeralo päť párov chlapčenských očí. Dvoje zelené a troje modré, tak podobné Adamovým. Nebola som ďaleko, Boli to Adamovi bratranci vo veku od 15 do 31 rokov. Severskí vlci. Ich bláznivé príhody a večerné hranie na gitare pri ohni bolo to, čo som mala najradšej, vždy, keď sme sa do Nórska vrátili. Naše cesty viedli do Francúzska, čo bola moja druhá najobľúbenejšia krajina. Po príchode do Paríža som bola strašne unavená a tak som neváhala a padla do postele. Zobudila som sa na šťuchanie do

rebier od môjho milovaného. „Noták, nechaj ma spať,” šepala som. „Vstávame, zlato,” zašepkal mi do ucha, dvihol ma na ruky a doniesol na balkón. Znie to ako veľké kliše, no bývali sme na najvyššom poschodí hotela s priamym výhľadom na Eiffelovku. „Je takmer večer a ty musíš byť hladná,” oznámil mi a už ma ťahal do mesta na večeru. Po nej sme sa flákali ešte po meste, keď tu sa zrazu odnikiaľ vyrútilo dievča, skočilo na Adama a začalo ho objímať, čo jej vrúcne oplácal. Ak by som si včas nevšimla jej úsmevu a kučeravých vlasov rovnakej fraby, akú má Adam, snád' by som aj začala žiarliť. „Bože opica, teba som nevidel už tak dlho,” smial sa Adam. „Keď žiješ v tom zapadákovu,” uškrnula sa. „Chcel by som ti predstaviť moju frajerku, Ad'ku, láska, toto je moja mladšia sestra Miška alebo teda Michelle,” natiahol ku mne ruku a privinul si ma. Presedeli sme s ňou veľa času počas nášho pobytu v Paríži. Rozumela som si s ňou. Ale jeden moment z pobytu v Paríži mi ostane zarytý v pamäti až do konca života. Ten, kedy som počas nočnej vyhliadky na Eiffelovke nevládala ísť po schodoch, tak ma vzal na ruky a vyniesol až hore. Tam si predomňa kľakol a opýtal sa ma tie tri slová: „Vezmeš si ma?” A prepálil ma tým modrým kukučom. Odnikiaľ doslovne vykúzlil prsteň a, keďže som sa nemala k slovu, len som prikyvovala v totálnom šoku, navliekol mi ho na prst. Stáli sme pri zábradlí na vrchu Eiffelovky, vietor fúkal všade naokolo, až tak, že mi uletela čiapka a odkryla moju holú hlavu, na ktorú ma pobožkal. Aj cez to všetko to bol úžasný moment, jeden z najkrajších. „Je t'aime,” zašepkala som. „Už ma nič neodrží spať,” znela jeho odpoveď vo vetre.

Ôsmy moment. She's just mine, all mine.

Po mesačnej zastávke späť na Slovensku, kedy som absolvovala niekoľko vyšetrení po Adamovom boku sme sa rozhodli, s povolením lekárov, preletieť cez oceán a objavili sme sa až v LA. „Vitaj v džungli,” povedal mi len čo sme prešli prvými ulicami. „Milujem ťa,” odpovedala som.

Prenajal nám byt aj auto. Po prechodení všetkých pamiatok som sa začala venovať môjmu už dávno zabudnutému koníčku, znovu som začala fotiť. Adam vybavoval nejaké veci v meste a ja som zatiaľ behala po snečnom LA s foťákom v ruke a fotila náhodných ľudí. Práve som naháňala po námestí holuba, keď sa za mojím chrbtom rozoznel smiech, tak veľmi známy. Otočila som sa za tým zvukom s nakrčeným nosom, lebo som si myslela, že už mám halucinácie. Kým som našla pôvodcu toho známeho zvuku, takmer som ho zrazila k zemi. S telefónom v ruke, dlhými mahagónovými vlasmi, smejúc sa smiechom, ktorý si pamätám. Zelené oči, ktoré svietili ako mačky, tak podobné mojím. Prepaľoval ma pohľadom, pri čom mu nezliezal úsmev z tváre. „Ahoj sestrička,” jediná veta, ktorá vo mne spôsobila otras. Nevedela som, čo mám spraviť. Zatočil sa so mnou celý svet a ak by ma nechytli, asi by som spadla. „Ségra, dýchaj, neskús mi tu odpadnúť,” vyhrážal sa mi a posadil ma na lavičku, pridržiavajúc mi ruku na chrbte. Oprela som sa oňho, ako to bývalo kedysi zvykom, zabúdajúc na všetko čo sa práve deje. Vytiahla som z tašky vodu a napila sa, zatiaľ čo som kontrolovala čas. Zhrozene som zistila, že som pred desiatimi minútami mala čakať Adama na druhej strane námestia. „Braček, veľmi rada som ťa videla a nechala si od teba spôsobiť mierny infarkt, ale budem už musieť ísť,” zberala som sa na odchod. „Počkaj, nemôžeš ísť, máme si toho veľa čo povedať, napríklad prečo máš počas leta na hlave čiapku. Dokedy budeš v LA?” Naliehal a držal moju ruku v pevnom zovretí, z ktorého som sa snažila vykrútiť. „Okamžite ju pust’,” zahrnelo z diaľky po anglicky. Z prava sa prirútil Adam a vyslobodil ma z Matúšovho zovretia, na čo ma skryl ochranársky za seba. „A ty si kto?” Začudovane sa naňho otočil môj brat. „Skôr kto si ty?” Adam takmer zavrčal. „Teba do toho nič,” odrkol si Matúš. „Mňa je do toho viac než si myslíš, on je totiž moja, celá moja,” prskol Adam. „Sklapnite, obaja,” prerušila som ich anglickú hádku, nad

ktorou sa okoloidúci pozastavovali, slovenčinou a narovнала som sa. „Bože, nechcela som, aby ste sa spoznali takto,“ zamumlala som si popod nos. „Čo?“ Opýtali sa obaja nechápavo. „Láska, toto je môj brat, Matúš. Braček, toto je môj snúbenec, Adam,“ predstavila som ich. Obaja na chvíľu, ktorá mi pripadala ako večnosť, zmlkli a nakoniec si porazenecky podali ruky. „Takže, keď už máme všetky ochranárske pudy voči mojej osobe odohnané, teraz môžeme ísť, brat môj, na kávu, kde mi pekne vysvetlíš, čo si tri roky, od maminej smrti robil,“ navrhla som, s čím obaja súhlasili. Zistila som, že má ženu a ja mám malú neterku, pracuje ako manažér firmy a býva v centre. On na oplátku zistil všetko o mne a o našom vzťahu s Adamom. Nakoniec chalani skončili pri téme autá, keď som ich prestala počúvať. Nakoniec z nich boli veľmi blízky kamaráti, ktorí s radosťou zdieľali so všetkými ostatnými video, ako naháňam holuba po námestí.

Deviaty moment. It's a kind of magic.

Po dvojmesačnom pobyte v LA, počas ktorého sme prechodili polku Spojených štátov, sme sa rozhodli vrátiť sa na Slovensko. Blížil sa September a s ním aj plánovaný termín našej svadby. Všetko sa vybavovalo a mne z toho všetkého šla prasknúť hlava. Úlohy hlavnej družičky sa s radosťou zhostila Miška, ktorá priletela hneď ako sme sa vrátili a stále štebotala o šatách, kvetoch, torte a ostatných drobnostiach. Nie, žeby som sa na našu vysnívanú svadbu netešila, len toho bolo na mňa veľa. Na pomoc mi vrelo prišiel aj Matúš, spolu s Ashley, mojou švagrinkou a maličkou Christine. Náš byt sa na pár týždňov premenil na ubytovňu. Všade boli ľudia. „Nevypadneme?“ Opýtal sa Adam, po dvoch týždňoch, kedy náš štvorizbový byt okupovali štyria členovia našich rodín. „Kam, ty blázon môj?“ Uškrnula som sa. „Zatiahnem ťa do chaty v lese, tam ťa zavriem do pivnice a už ťa nepustím,“ nasadil pohľad masového vraha a mykol obočím. „Haha, no tak to určite, Matty povedal,

že nech ma odvezieš kamkoľvek, ak bude treba, on si ťa nájde,” rozosmiala som sa a on spolu so mnou. „Zober ma kam chceš, ale hlavne rýchlo, skôr než mi z toho všetkého pukne hlava,” pousmiala som sa po chvíli ticha. „Ale s tou chatou v lese som nesrandoval, miláčik, jednu takú totiž zhodou náhod máme,” zatváril sa ako najväčší anjelič a tým ma zas raz dostal. Cez noc sme si zbalili dve cestovné tašky a tri týždne pred svadbou sme si spravili voľno. Tá nedotknutá príroda uprostred lesa. Telefón som kontrolovala len sporadicky, no akonáhle mi po troch dňoch nášho tajného výletu volali z nemocnice, stárpla som. „Prosím?” Dvihla som to a Adam ako na zavolanie obmotal ruky okolo môjho pása. „Ahoj Ad’ka, prišli výsledky z CT-čka aj z krvi, mám pre teba dobrú správu,” ozvala sa v telefóne Veronika a podľa tónu jej hlasu som súdila, že to bude zaujímavé. „No dobré správy potrebujem ako soľ,” pousmiala som sa do odrazu v okne na Adama. „Nádor sa natoľko zmenšil, že bude možné ho vyoperovať, ale musíš prísť čo najskôr, pretože o dva tri mesiace to nebude možné,” počula som z jej hlasu úsmev. „A prečo nie?” Nechájala som. „Bolo by to rizikové, vzhľadom k tomu, že máš zvýšenú hladinu HCG v krvi, čo znamená len jedno a to, že vy dvaja ste si nedali pozor,” zachichotala sa a ja som ostala stáť ako zamrznutá. „Ehm... dobre, ďakujem, zavolám ešte,” vykoktala som zo seba. „Čo si sa dozvedela?” Pýtal sa nedočkavo. „Nádor sa bude dať vyoperovať, ale do dvoch-troch mesiacov, pretože som tehotná,” vydala som zo seba pomaly a spracovávala tú informáciu. „Ja.. Ja budem otcom?” Ostal v šoku aj Adam a pohladil moje zatiaľ ploché bruško. „Je to tak zvláštne magické, že v tebe rastie naše dieťaťko,” zašepkal a vsadil mi bozk na krk.

„Ex hoc momento pendet aeternitas..” „Večnosť tkvie v tomto momete..” A my sme práve tak žili, naše deti a vnúčatá vám to môžu potvrdiť. Príbeh veľkej lásky, spomienky milovanej babky Ad’ky.
Zomreli v spánku, v spoločnom objatí, vo veku 99 a 97 rokov.